

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Iz 53, 3 – 9

Text: Exodus 17, 8 – 13 *Tu přitáhl Amálek, aby v Refídimu bojoval s Izraelem. Mojžíš rozkázal Jozuovi: "Vyber nám muže a vyjdi do boje proti Amálekově. Já se zítra postavím na vrchol pahorku s Hospodinovou holí v ruce." Jozue učinil, jak mu Mojžíš rozkázal, a dal se s Amálekem do boje. Mojžíš, Áron a Chúr vystoupili na vrchol pahorku. Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězil Amálek. Když Mojžíšovi umdlévaly ruce, vzali kámen a podložili jej pod Mojžíše, aby se na něj posadil. Áron a Chúr, každý z jedné strany, mu podpírali ruce, takže vytrval s rukama nahoře až do západu slunce. I porazil Jozue Amáleka a jeho lid ostrým mečem.*

Izraelci vyšli z Egypta. Ale přestože Hospodin chce, aby získali svobodnou zem, musejí si ji těžce vybojovat. Mnozí později úplně ztratí víru, zda do té země zaslíbené vůbec postoupí. Bojí se, že jim v cestě stojí nepřemožitelní obři. Ale kdo nevěří, ten vítězství nedosáhne.

Už od počátku museli Izraelci vést o postup mnohé zápasy. V knize Exodus jsme četli o jejich boji s Amálekem. Bylo to takto: Tu přitáhl Amálek, aby v Refídimu bojoval s Izraelem. Mojžíš rozkázal Jozuovi: „Vyber nám muže a vyjdi do boje proti Amálekově. Já se zítra postavím na vrchol pahorku s Hospodinovou holí v ruce.“ Když bitva začala, měl Mojžíš shora dobrý přehled o tom, jak si v zápase vede Jozuův výběr. Bitva se přelévávala hned na jednu, hned zas na druhou stranu. Podle toho, jestli měl Mojžíš ruce nad hlavou nebo dole bylo poznat, jestli Izraelci zrovna vítězí nebo prohrávají. Tak jsme to četli: „Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězil Amálek.“

Mojžíš sám se boje neúčastnil. Vyzbrojený Hospodinovou holí však reprezentoval Hospodina a jeho požehnání. Smysl biblického textu je třeba chápat tak, že Mojžíšovy zvednuté ruce nebyly důsledkem vývoje bitvy ale naopak. Když Mojžíš zvedl hůl, pak Izraelci vítězili. Prohrávat začali, až když Mojžíš znaven únavou ruce spustil. A když hůl znovu zvedl, měli Izraelci opět výhodu. Byla to taková hra vysokou holí. Nemusíme ale Mojžíšovo jednání chápat nějak magicky. Stačí, když pochopíme jeho psychologii. Když Izraelci viděli, že má Mojžíš ruce nahoře, rozuměli tomu jako žehnajícím gestu a připomněli si tak, že jim Bůh žehná. Což je posílilo, a o to více bojovali. A pak i vítězili. Vědomí, že jim sám Hospodin fandí, mělo obrovskou motivační sílu. Ale když Mojžíšovi ruce poklesly, bylo to pro Izraelce, jako by sám Bůh už nad nimi zlomil hůl. A ztráceli odvahu.

Bratři a sestry, tento biblický výjev nám poskytuje názorný obraz, abychom pochopili, v jakého Boha věříme. Mnoho lidí má totiž dost pokřivený obraz Boha. Ve svých životních zápasech, vítězstvích a prohrách chápou Pána Boha jako nějakého sudího, který na místě píská a okamžitě trestá a vylučuje ty, kdo se jen trochu provinili proti pravidlům. A pak se takoví lidé samozřejmě na Pána Boha zlobí, když mají za to, že včas nepísknul nějaký ten cizí faul nebo jim neuznal jasnou branku a cítí to jako velikou křivdu.

Jenže Pán Bůh není sudí. V Janově evangeliu čteme: „Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil.“ A v Lukášově evangeliu 12. kap. 14. verši říká Ježíš: „Člověče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Říká to člověku, který chtěl, aby nějaká vyšší autorita rozhodla spor, který měl se svým bratrem. „To se neumíte mezi sebou domluvit? Co do toho taháte Boha!“ Je na nás lidech, abychom na tomto světě zachovávali spravedlnost. To za nás nikdo neudělá. To my máme jednat spravedlivě, poctivě a čestně. Na nás je, abychom hráli fair-play. Lidé často vyčítají Bohu, že netrestá zlo, ale když sami faulují, pak doufají, že si toho Pán Bůh nevšimne. Jenže Bůh nezasahuje do našich dějin tak, že by na místě trestal provinilce. Ano, on je skutečně i soudce, dokonce ten nejvyšší, ale takový, který teprve na konci vyhlásí vítěze a bude rozdávat medaile, podle toho, jak jsme si tu na světě vedli. A my, jak říká apoštol Pavel, máme bojovat tak, abychom na konci tu medaili dostali.

A tak jaký obraz člověka a Boha nám dnešní biblický text staví před oči? My lidé jsme těmi, kdo tu na světě vedou zápas se všemi možnými protivníky. A Bůh? Může to znít nezvykle, ale Bůh je náš fanoušek. On nám lidem po celý zápas fandí. Je na naší straně. Sedí na té nejvyšší tribuně a má neustále ruce zvednuté. To my ale většinou nevidíme, protože se pořád za něčím honíme. Za něčím docela přízemním. To bychom museli zvednout oči trochu výš, abychom to Boží fandění zahlédli. Třeba jako pastýři na horách, kteří uzřeli celé zástupy nebeské, jak zpívají: „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, Bůh lidem fandí.“ Takový je totiž význam onoho výroku: „pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

Dobrá, ale někdo může namítnout: To Bůh opravdu nijak nezasahuje do našich každodenních zápasů? Nijak nám nepomáhá? Ale jistěže ano! Jenže to dělá jinak, než bychom chtěli. Evangelium svědčí o tom, že Bůh tak miloval svět, že poslal mezi nás svého nejlepšího hráče z NHL – **N**ebeské **H**ospodinovy **L**igy. Lev z Judy je na jeho prsou. Ten jediný, který se pro to už narodil, nám ukázal, jak správně zápasit. Hrál urputně, statečně a naprosto podle pravidel. Ale my jsme ho vypískali. Zcela nespravedlivě byl potrestán za naše fauly, jemu byl vyměřen trest za naši hrubost. Trestání snášel pro naši přesilovku. Naše křivdy na sebe vzal.

A tak já věřím v tuto posilu. To on, Ježíš Kristus, místo mne seděl na trestné lavici, ale jednou přijde soudit vítěze i poražené. Věřím v ducha fair-play, zlatou výhru konečnou, týmu koučování, trestů odpuštění, naději do poslední vteřiny a titul věčný. Amen.

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty, který jsi přemohl moc smrti, dej nám přímluvce, který by se za nás přimlouval u našeho nebeského Otce. Prosíme, abychom věřili ve vítězství tvé pravdy, i když na čas poražena bývá. I když na všech stranách býváme tísnění, dej, ať nejsme zahnáni do úzkých; i když býváme bezradní, dej, ať nejsme v koncích. Dej, ať ti, kdo jsou pronásledováni, nejsou opuštěni; kdo jsou sráženi k zemi, ať nejsou poraženi. Prosíme, dej, ať nás tvé požehnání provází na každém kroku po všechny dny našeho žití, abychom přebývali v domě Hospodinově nyní i navěky. Amen.*